

[Aase Olesen]

problemer med det samme, altså at man ikke må lukke dørene, fordi det nu engang er den forordning, der er, og så stikker ungerne selvfølgelig af mere eller mindre uplanlagt. Jeg vil spørge ministeren, om vi ikke skal passe på, at vi her løber ind i de samme problemer, som vi netop har løst et andet sted.

Endelig er der omtalen af 10-punktsprogrammet om voksenundervisning og folkeoplysning, som jo står det radikale venstres hjerte nær. Jeg ved ikke, om det er et rigtigt forlydende, men jeg har hørt, at folkehøjskoleområdet ikke vil medvirke til at få bragt handicappede ind under disse særlige undervisningsområder. Er det korrekt? Jeg synes, vi har brug for at få det at vide. Jeg går ud fra, at ministeren er involveret i disse forhandlinger, ellers er undervisningsministeren det måske.

Jeg synes altså – for at gentage det – at ministeren ikke skal være så ydmyg, at offentligheden slet ikke kan få nogen oplysninger om de emner, jeg har stillet spørgsmål om.

Birthe Hansen (SF):

Jeg vil blot spørge socialministeren, om det manglende tilsagn – det kan også skyldes en forglemmelse – vedrørende de døvblevnes tolkning skal tages som en manglende accept af at ville gøre noget hurtigt.

Tinning (VS):

Jeg er glad for, at ministeren indvilligede i at deltage i den lille øvelse angående fysioterapi, den sag, som overhovedet ikke var omtalt i redegørelsen, og som måske kunne kaste en smule klarhed over, hvad det egentlig er, socialministeren vil. Jeg var derimod mindre glad for, skal vi kalde det selve øvelsens forløb, for ministeren benyttede en kendt manøvre, nemlig »dette er ikke mit område, så det ved jeg ikke, men jeg må tro, min højtærede kollega fru indenrigsministeren vil tage hånd om sagen.«

Jeg kan imidlertid betro socialministeren, at det vil indenrigsministeren overhovedet ikke. Det er rigtigt – og det kan enhver selvfølgelig forstå – at der er noget absurd i, at man som f.eks. muskelsvindramte, der har brug for noget lungefysioterapi, skal ønske og direkte bede om at blive indlagt på hospital for at få sin lungefysioterapi, fordi man

på den måde undgår egenbetalingen. Enhver kan se, at det er en fuldstændig forrygende fejlbenyttelse af sygehusvæsenet, der dér lægges op til, og i øvrigt er det helt og aldeles i modstrid med regeringens officielle politik på området.

Problemet blev også nævnt, da indenrigsministeren skulle nedsætte et såkaldt samordningsudvalg; det skete i september 1983. Dette samordningsudvalg har afgivet sine betænkninger, og der står ikke ét ord om denne sag. Det er altså ikke rigtigt, at indenrigsministeren tager sig af det; der er ikke nogen, der gør noget ved det. Men det gør vi så selvfølgelig, for nu bør der ske et eller andet.

Hvad angår personlig assistance til handicappede med erhvervsudøvelse, synes jeg egentlig også, det var en skuffende forestilling. Socialministeren gjorde også her noget for så vidt meget fornuftigt, nemlig overlod sagen til arbejdsministeren. Arbejdsministeren skulle så svare, men så sagde arbejdsministeren minsandten: da vi først har fået betænkningen i august måned, har vi ikke kunnet foretage os noget som helst siden august måned. Vi har i øvrigt heller ikke foretaget os noget som helst siden august måned, og det hænger sammen med, at man normalt sender sådan en betænkning til høring. Men så vil jeg gerne forklare sagen én gang til og en lille smule mere omhyggeligt i håbet om, at arbejdsministeren så i det mindste vil stille os i udsigt, at der bliver taget et initiativ – og det straks.

Det, det drejer sig om, er, at der inden for de seneste år faktisk er sket en vis udvikling af mulighederne for at få hjælp til at tage en uddannelse. Der er altså med støtte under forskellige former sket det meget udmærkede, at folk med forskellige handicap har fået en uddannelse og ind imellem også en såkaldt videregående uddannelse. Det er godt nok, men så er situationen den, som Jørgen Ulf Christensen, der blev blind som 18-årig, beskriver i bogen »Fugl uden vinger«, som jeg har været inde på før. Han skriver på s. 104:

»Men i blitzlampernes skær ved eksamensbevisets overrækkelse falder enhver støtteforanstaltning væk. Det vil sige, at man fjerner den blindes sekretær, muligheden for installering af elevatorer for kørestolsbrugere, tolkebistanden til de døve og enhver anden personlig assistance. Der burde egentlig, et